

STAVITELSTVÍ JE VŽDY KOLEKTIVNÍ ČINNOST

Ing. Pavel Křeček, dlouholetý předseda České komory autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě (ČKAIT), byl v loňském ročníku prestižní soutěže STAVBA ROKU 2020 oceněn titulem Osobnost stavitelství. ČKAIT spoluzakládal, byl členem ustavujícího výboru a od roku 2008 do září 2020 Komoru coby její předseda teprve druhý v pořadí také úspěšně vedl.

Anna Vidiševská archiv Ing. Pavla Křečka

Pane inženýre, co pro vás toto ocenění – Osobnost stavitelství – znamená?

Ocenění na konci mé činnosti předsedy Komory si velmi vážím. Musím přiznat, že jsem byl překvapen. Netušil jsem, že se něco takového chystá. Více jej však vnímám tak, že jsme se v představenstvu snažili o dobrou prezentaci Komory a pomáhali autorizovaným členům. Tedy jinými slovy – titul by měl patřit celé Komofe.

Jste jedním ze zakládajících členů ČKAIT, jak ji po letech strávených v čele této organizace hodnotíte?

Bylo dobře, že na začátku devadesátých let vznikla skupina lidí, kteří měli zájem vytvořit profesní instituci. Devadesátá léta byla hledáním, kam celá společnost bude směřovat. Jak to bývá, něco se povedlo, mnohé nás ještě stále čeká. Je logické, že rezidua komunistické morálky jen tak nezmizí, koneckonců to vidíme dodnes. Ale z hlediska profesního se mnohé podařilo. Pochopitelně, že přichází z řad členů mnoho námětů, co je nutné změnit a vylepšit. Bohužel řada těch chytrých skončí u „mělo by se“ tedy jinými slovy všechno vědí, ale nic nedokončí. Za ta léta jsem poznal mnoho dobrých kamarádů a toho si cením nejvíce. Čím je člověk starší, vnímá mnoho událostí s nadhledem a to je dobře.

Co považujete ze svého období „předsedování“ ČKAIT za stěžejní?

Stabilní postavení Komory ve společnosti a dobrou spolupráci ve všech institucích Komory.

Máte za sebou bohaté zkušenosti v oboru. Od studia jste se věnoval různým úrovním stavitelství, na co nejraději vzpomínáte a proč?

Vždy budu vzpomínat na dobrou týmovou spolupráci. Začínal jsem jako mistr u pražské stavební firmy, postupně jsem se dostal do funkce stavbyvedoucí-

ho. Byl jsem ve středu, které mělo na starost rekonstrukci Karlova mostu. Tam jsem se hodně dozvěděl. Později jsem odešel do projekce. I tady jsem měl štěstí, potkal jsem se nad prací s osobnostmi, jako byli Machoninovi, Šrámek, Bočan, Oberstein a řada dalších, nerad bych na někoho zapomněl, ale oni by se sem všichni nevešli. Pak přišla doba soukromého podnikání, učili jsme se za chodu. A zase jsem měl štěstí na kolegy, pochopitelně i kolegyně. Práce bylo více, než jsme mohli mnohdy stihnout,

Jste na nějakou svoji stavbu hrdý?

Hrdý je nadnesené. Stavitelství je vždy kolektivní činnost. Někdo musí přijít s nápadem, druhí jej vyprojektují, tak aby byl povolen, a třetí jej musí zrealizovat. Pokud je tento triumvirát v souladu, pak se dílo podaří. Za mých více než padesát let profese jsou stavby podařené i méně vyvedené. Celý profesní život mne provázely vodo hospodářské stavby. Jsou povětšinou skryté v podzemí, ale pokud o nich vím, fungují vždy dobře. A když jsem již dostal tuto otázku, jedna ze staveb je viditelná, tou je klapkový jez na Rokytce, budovaný v souvislosti se sídlištěm Černý Most. Příprava obytného souboru vyvolala velké podmiňující investice okolo Kyjského rybníka a já je dostal za úkol vést. Byla to hezká a zajímavá práce, zejména pro svůj široký záběr.

Které období ve vašem životě bylo naopak nejtěžší?

Rozumím, že se ptáte na profesní období, ale vždy nejhorší je ztráta blízkých z rodiny a kamarádů. Pracovně jsem měl štěstí a nemusel jsem řešit žádné velké maléry. Za minulého režimu bylo nepříjemné otravování ze strany některých vedoucích, kteří předváděli víru v myšlenky komunistů, ač jim sami nevěřili, ale chtěli mít pohodlný život. Je také pravda, že po roce 1989 se z mnohých z nich najednou stalo hodně podnikatelů. Pro mne nic překvapivě-

ho, pocházím z rodiny, kterou bolševik ničil, a tak mne chování těchto „vykuků“ nemohlo překvapit. Koneckonců podívejte se, kdo stojí v čele státu.

Co považujete v současném období, ovlivněném koronavirem, za stěžejní?

Osobně, zachovat si selský rozum. Největší malér celosvětově vidím v nebezpečí zhroutení ekonomiky. Nikdo z nás aktivních si nepamatuje krizi třicátých let, ale nedej Bože, aby se stalo něco podobného. Na druhé straně jsem optimista, svět je oproti té době bohatý. Bude velmi záležet na vedení jednotlivých států, aby se nerozhazovalo. Určitě ale generace mých vnoučat si bude muset utáhnout opasky, a my bychom jim měli ponechat dost dírek, myslím tím zadlužit je co nejméně.

Jak rád odpočíváte? A máte teď v tomto období více času pro osobní život?

Je pravda, že minulý čas mi hodně zabírala činnost pro Komoru. Vždy jsem rád poznával novou zemi, a tak když se v devadesátých letech uvolnilo cestování, vyrazil jsem do světa. Indie, Čína, Jižní Amerika byly zeměmi, kde je to vážně jiné. Ale postupně se naplnilo jedno z přísloví – všude dobře, doma nejlépe. V mých letech to není již na žádné velké fyzické výkony, ale pěší túry jsou prima, a že u nás je stále co navštívit. Dokonce začínám znovu objevovat v Praze místa, která se změnila k nepoznání. Bohužel ale ne vždy k dobrému. Extravagantní nápady nemusí vždy být užasné, ba právě naopak. Jsem spokojený s pražskou hromadnou dopravou. Je na vysoké úrovni, mnohá světová města nám mohou závidět, a tak ji využívám. Při jízdě se dívám z okna, netelefonuji jako většina cestujících a stále jsem překvapený tím, co vše vidím. Praha je mým rodným krásným městem, snad ji politici nezkazí.